

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **F.M.**
bytem [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. MV-80191-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 10. 2017, č. j. MV-80191-4/SO-2015, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 2. 2015, č. j. OAM-28749-19/DP-2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná.
2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Tvrdil, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Žalovaný nerozhodoval podle skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
3. Žalobce zdůraznil, že nesouhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně a žalovaného, že oprávněním k živnostenskému podnikání nedisponoval po převážnou část svého pobytového oprávnění. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoby samostatně výdělečně činné trvala od 21. 7. 2012 do 20. 7. 2014, přičemž dne 2. 7. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti tohoto oprávnění. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se dosavadní pobytové oprávnění považuje za platné až do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti cizince o prodloužení doby platnosti jeho pobytového oprávnění, tj. v případě žalobce až do 27. 10. 2017. Rozhodným obdobím pro posouzení doby výkonu podnikatelské činnosti bylo tedy podle žalobce období od 21. 7. 2012 do 27. 10. 2017 (1 924 dní). Pouze od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014 (521 dní) žalobce nevykonával podnikatelskou činnost. Po převážnou část rozhodného období však podnikatelskou činnost vykonával.
4. Vzhledem k tomu, že důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti bylo, že žalovaný v absenci podnikatelského oprávnění spatřoval závažnou překážku pobytu žalobce na území, je dle názoru žalobce nutné, aby tato překážka existovala v době vydání napadeného rozhodnutí. V době vydání napadeného rozhodnutí však od zániku této překážky uplynuly již více než tři roky. Za tu dobu se podnikatelské aktivity a vazby žalobce na území České republiky prohloubily a žalovaný měl tuto skutečnost zohlednit při vydání napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně a žalovaný nedostatečně posoudili přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce měl být ve správním řízení proveden jeho výslech ke všem kritériím uvedeným v tomto ustanovení, nebo měl být minimálně vyzván, aby se ke všem okolnostem týkajících se dopadů do rodinného a soukromého života vyjádřil.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s platností od 21. 7. 2012 do 20. 7. 2014. Povinností žalobce bylo v tomto období plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spatřuje žalovaný v tom, že žalobce převážnou část posledního povoleného pobytu (od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014) neměl jako osoba samostatně výdělečně činná platné živnostenské oprávnění a nebyl přihlášen u příslušné správy sociálního zabezpečení k odvodům sociálního zabezpečení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle kterého je závažnou překážkou pobytu cizince na území neplnění účelu pobytu během převážné části tohoto pobytu. Podle žalovaného byla v průběhu správního řízení dostatečně posouzena otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce je ženatý a má dvě děti. Manželka, děti a jeho rodiče žijí v Kosovu. Na území České republiky pobývá bratr žalobce, jeho sestřenice, bratranec a strýc. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71.
8. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:
9. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná - byla žalobcem podána dne 2. 7. 2014.
10. Z výpisu z evidence cizinců vyplynulo, že poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo žalobci uděleno od 21. 7. 2012 do 20. 7. 2014.
11. Z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku žalobce bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobci vzniklo dne 9. 11. 2011 živnostenské oprávnění č. 4 (výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona). Toto oprávnění zaniklo dne 23. 2. 2013. Dále žalobci vzniklo dne 10. 8. 2012 živnostenské oprávnění č. 5 (hostinská činnost), které zaniklo také dne 23. 2. 2013. Dne 31. 7. 2014 žalobci vzniklo živnostenské oprávnění č. 1 (výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona). Doba platnosti tohoto oprávnění byla stanovena na dobu určitou do 31. 5. 2015.
12. Na základě žádosti správního orgánu I. stupně sdělila Okresní správa sociálního zabezpečení, že žalobce byl na Okresní správě sociálního zabezpečení Liberec veden jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 7. 2011 do 20. 7. 2011, od 9. 11. 2011 do 20. 7. 2012, od 23. 10. 2012 do 23. 2. 2013 a od 31. 7. 2014 do 20. 8. 2014.
13. Magistrát města Liberce uvedl, že žalobce měl platné živnostenské oprávnění od 9. 11. 2011 do 23. 2. 2013, dále od 10. 8. 2012 do 23. 2. 2013 a od 31. 7. 2014. Podle Magistrátu města Liberce se u žalobce nejednalo o nepřetržité podnikání, neboť živnostenské oprávnění bylo ukončeno dne 23. 2. 2013 a opět ohlášeno dne 31. 7. 2014.

14. Při výslechu dne 7. 1. 2015 žalobce uvedl, že má živnostenské oprávnění od roku 2012 a podniká v oblasti hostinské činnosti, od roku 2011 nepřetržitě provozuje „[REDAKCE]“ v [REDAKCE]. Uvedl, že z České republiky vycestoval v srpnu 2012 a do prosince 2012 pobýval v Kosovu, kde pečoval o svého nemocného otce. Znovu do Kosova odjel na 5 měsíců v červnu 2013 a následně v lednu 2014 a vrátil se v dubnu 2014. O zániku živnostenského oprávnění nevěděl. V Kosovu žije manželka žalobce a jeho děti, do České republiky zatím vycestovat nemohou, [REDAKCE] neboť [REDAKCE] se [REDAKCE] starají o otce žalobce. Na území České republiky žije bratr žalobce, sestřenice, bratranec a strýc. Žalobce bydlí u bratra v domě, kde se nachází i bar, který žalobce provozuje, a v době nepřítomnosti žalobce ho provozoval jeho bratr. Žalobce platí svému bratrovi nájem. Rodinu v Kosovu žalobce navštěvuje jednou za šest měsíců. Získané finanční prostředky z provozu baru zasílá žalobce své rodině a dále z nich platí daně, odvody a poplatky.
15. Dne 25. 2. 2015 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná. Správní orgán I. stupně konstatoval, že prověřením přechodových razítek v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce se nezdržoval na území České republiky, [REDAKCE] a [REDAKCE] to [REDAKCE] minimálně [REDAKCE] v období od 5. 12. 2012 do 26. 12. 2012 (21 dnů) a od 22. 6. 2013 do 25. 4. 2014 (307 dnů). Dále bylo prokázáno, že žalobce od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014 neměl platné živnostenské oprávnění a nebyl přihlášen k odvodům pojistného u příslušné správy sociálního zabezpečení. Žalobce tedy v této době neplnil účel pobytu, kterým bylo podnikání. Neplnění účelu pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území a odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pokud přestane cizince plnit účel povoleného pobytu, správní orgán mu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pobyt zruší. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 téhož zákona, se pobyt cizince neprodlouží, pokud správní orgán shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 zákona o pobytu cizinců. V závěru odůvodnění se správní orgán I. stupně zabýval přiměřeností dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání do soukromého a rodinného života [REDAKCE] žalobce [REDAKCE] podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalobce měl povolen pobyt na území České republiky od roku 2008, je ženatý a má dvě děti. Manželka, děti a rodiče žalobce žijí v Kosovu. Na území České republiky žije jeho bratr, sestřenice, bratranec a strýc. Žalobce nemá na území České republiky žádné ekonomické závazky, ani společenské a kulturní vazby, ani přímé rodinné vazby. Vztah žalobce k zemi jeho původu není narušen, neboť zde v průběhu jeho posledního pobytu pečoval o svého nemocného otce a neprodloužením dlouhodobého pobytu nebudou významně dotčeny ani podnikatelské aktivity žalobce, neboť v době jeho nepřítomnosti bar provozoval jeho bratr. Rozhodnutí tedy není nepřiměřené [REDAKCE] vzhledem [REDAKCE] k zásahu [REDAKCE] do [REDAKCE] rodinného a soukromého života žalobce.
16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. Konstatoval, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, neboť

odůvodnění neodpovídá výrokové části rozhodnutí. Zabýval se výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ uvedeném v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a tvrdil, že i když pobýval mimo území České republiky, pokračoval v plnění účelu pobytu. Namítal také, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s tím, zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.

17. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že závažnou překážku pobytu žalobce na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spatřuje ve skutečnosti, že žalobce neměl po převážnou část posledního povoleného pobytu jako osoba samostatně výdělečně činná v období od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014 platné živnostenské oprávnění a nebyl přihlášen u příslušné správy sociálního zabezpečení k odvodům sociálního zabezpečení. Podle žalovaného bylo povinností žalobce plnit účel, pro který mu byl pobyt udělen, tedy vykonávat podnikatelskou činnost. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, kde bylo v obdobném případě konstatováno, že závažnou překážkou pobytu cizince na území je neplnění účelu pobytu během převážné části tohoto pobytu. Žalobce neplnil účel pobytu po převážnou dobu uděleného povolení. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Dle žalovaného je rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně v souladu s § 68 správního řádu.
18. Ve věci proběhlo dne 10. 10. 2018 ústní jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce setrval na argumentaci uvedené v žalobě. Zdůraznil, že neplnil účel pobytu pouhých 521 dnů z celkem téměř 2 000 dnů povoleného pobytu, tj. pouze z jedné čtvrtiny. Důvodem bylo vycestování za rodinou. Pouze z důvodu své nemoci se žalobce nemohl vrátit do České republiky dříve a obnovit živnostenské oprávnění. Dle žalobce byla nesprávně hodnocena i přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zopakoval, že má v České republice zázemí, ovládá český jazyk, nikdy neměl problém se zákonem a má zde bratra a strýce s celými rodinami. Žalobcův návrh na provedení důkazu výsledkem jeho bratra k jeho rodinným poměrům soud zamítl, protože skutková zjištění správních orgánů ohledně rodinných poměrů žalobce považoval za dostatečná.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s.
20. Zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č.

314/2015 Sb.“), došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců. Zákon č. 314/2015 Sb. v části II., v čl. IV stanoví, že řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s tím související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V posuzovaném případě bylo řízení s žalobcem zahájeno dne 2. 7. 2014, tedy ještě před účinností zákona č. 314/2015 Sb., soud proto aplikoval ustanovení zákona o pobytu cizinců do účinnosti této novely.

21. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců zní *„Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“*
22. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
23. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
24. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*.
25. Výkladem citovaných ustanovení ve vztahu k cizinci, jemuž bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, i výkladem pojmu „závažná překážka“ se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69. Na závěrech vyslovených v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud setrval i v rozsudcích ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013-28, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, či ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43.
26. V rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný. Pokud stěžovatelka na území České republiky nepobývala, resp.*

z celkové doby dlouhodobého pobytu v trvání dvou let zde prokazatelně pobývala jen 76 dní, aniž by současně jakýmkoliv dokladem potvrzovala svou aktivní podnikatelskou činnost, zjevně tak nenaplnňovala účel udělení povolení k pobytu na tomto území.“ Krajský soud je přesvědčen, že shora uvedené závěry jsou aplikovatelné i na projednávaný případ.

27. V nyní projednávané věci byl žalobci povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání na dobu od 21. 7. 2012 do 20. 7. 2014. Z výpisu z živnostenského rejstříku, z vyjádření Okresní správy sociálního zabezpečení a ze zprávy Magistrátu města Liberce vyplynulo, že po převážnou část posledního povoleného pobytu (od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014, tj. 17 měsíců), neměl žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná platné živnostenské oprávnění a nebyl přihlášen u příslušné správy sociálního zabezpečení k odvodům sociálního zabezpečení. To ostatně nerozporoval ani žalobce, který při výslechu uvedl, že musel opustit Českou republiku z důvodu péče o nemocného otce v Kosovu, a to od srpna do prosince 2012, na 5 měsíců v roce 2013 a od ledna do dubna 2014. Žalobce také při výslechu konstatoval, že v době jeho nepřítomnosti „[redacted]“ v [redacted] provozoval jeho bratr. I v žalobě žalobce připustil, že v uvedeném období většinu času pobýval v Kosovu, pečoval o svého nemocného otce a podnikatelskou činnost reálně nevykonával. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce byla závažná překážka pobytu cizince na území České republiky naplněna. Žalobce dobrovolně nevykonával podnikatelskou činnost, a to na dobu, kterou nelze označit za přechodnou. Fakt, že žalobce již v době rozhodování správního orgánu opět podnikal, nemá význam na posouzení toho, zda plnil účel svého pobytu v době od 24. 2. 2013 do 30. 7. 2014 (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013-28). Postup správních orgánů tedy odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z § 3 správního řádu.
28. V rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, tj. skutkový stav v době vydání rozhodnutí, nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Je-li například důvodem rozhodnutí o žádosti chování žadatele předcházející podání žádosti (např. spáchání trestného činu), nemusí být nijak významné, že se žadatel po podání žádosti již chová jinak (tj. trestnou činnost nepáchá). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje.
29. V projednávané věci přitom bylo důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí právě chování žalobce v době platnosti povolení k pobytu. Jak již bylo uvedeno výše, nenaplnění účelu předchozího pobytu [ve smyslu závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců] je nutno posuzovat za období platnosti předchozího povolení k pobytu.

Jde tedy o skutečnost, pro kterou je stanoveno rozhodné období v minulosti, a na kterou proto nemůže mít vliv pozdější skutkový vývoj v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu [na rozdíl od důvodu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29].

30. Krajský soud se rovněž ztotožnil se správními orgány, že zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nemělo nepřiměřené důsledky do soukromého a rodinného života žalobce. Své soukromé a rodinné poměry žalobce popsal při výslechu dne 7. 1. 2015. Námitka, že žalobci nebyl dán prostor tyto poměry ozřejmit, je tak nedůvodná. Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všechna tam uvedená kritéria, pokud v průběhu správního řízení k těmto kritériím nic rozhodného nevyplynulo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Dle vyjádření žalobce v České republice bydlí bratr žalobce, jeho sestřenice, bratranec a strýc. Manželka žalobce, jeho dvě děti a jeho rodiče žijí v Kosovu. Péče o nemocného otce byla také důvodem jeho několikaměsíčních pobytů v Kosovu v roce 2012, 2013 a 2014 (tvrzení o nemoci žalobce jako důvodu jeho pobytu v Kosovu se poprvé objevilo až při ústním jednání před soudem). Žalobce v domě svého bratra v Ch. provozuje bar, který v době jeho nepřítomnosti provozoval jeho bratr. V žalobě pak žalobce netvrdil nic, z čeho by šlo usuzovat, že se jeho soukromé a rodinné poměry zásadním způsobem změnil. Při ústním jednání před soudem pouze zopakoval, že v České republice žije jeho bratr a strýc s celými rodinami.
31. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze

z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 10. října 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu